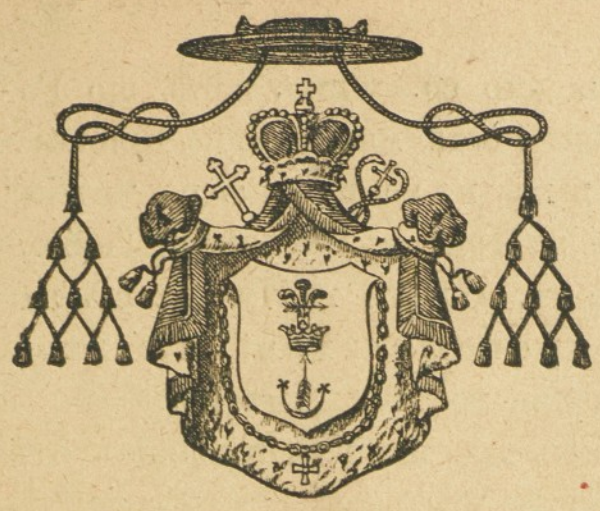

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ

Рôкъ 1890. Выдано 15. Лютого. Ч. II.

Ч. 5. Ч. 574.

О постѣ въ время св. Четыредесятницы.

Церковъ св. тая словесна матеръ наша, обходячи свôй рôкъ церковный, пригадує намъ въ протягу его всѣ дѣйстія царства Божого на земли, то есть, все то, що Господь Богъ для спасенія людей здѣлалъ, почавши отъ сотвореня прародителей въ раю ажь до розпространенія Церкви св. по всей земли черезъ Апостолôвъ, Духомъ св. просвѣченыхъ и укрѣпленыхъ.

Особливо черезъ цѣле дивне и премудре упорядкованье року свого пригадує намъ Церковъ св. дѣло спасенія свѣта, содѣлане черезъ Господа Бога и Спаса нашого Іисуса Христа, Сына Божого, которе намъ въ своихъ праздникахъ и богослуженіяхъ якобы передъ очи представляє.

И такъ не давно представила намъ церковъ св. пришествіє Спасителя на той свѣтъ въ свѣтлый Праздникъ Рождества Его, пригадала намъ Его явленье ся свѣту яко Мессіи въ праздникъ Богоявленія, а теперъ зближає насъ до найрадостнѣйшого праздника, до свѣтлого Воскресенія Христового, праздника пригадуючого намъ непоколебимый доказъ божественности нашои вѣры св., що Господь нашъ Іисусъ Христосъ перетерпѣвши смерть за грѣхи нашû на крестѣ, власною силою дня третого изъ мертвыхъ воскресъ и такъ побѣдилъ смерть, побѣдилъ діявола.

До того то свѣтлого и радостного праздника съ великою мудростію, старанностію и печаливостію приготовляє насъ Церковъ св. четыредесятьдневнымъ, святымъ, великимъ постомъ, четыредесятьдневнымъ по той причинѣ, що и Іисусъ Христосъ на пустини передъ розпочатіємъ дѣла спасенія четыредесять днѣвъ и ночей постилъ. „Возсія воздержанія благолѣпіє, бѣсовскую мглу отгонящеє; пріиде постная лѣпота, душевныхъ страстей изцѣленіє носящая“ (Свѣтил. сырн. четвер.) воскликає Церковъ св. о томъ св. постѣ, указуючи намъ на цѣль и корысти поста. Пôстъ бо угоднымъ єстъ Господу Богу, намъ же потребный и дуже пожиточный. Пôстъ угоднымъ єсть Богу и Ему при-

UNIWERSYTECKA U.J. DUBLIN

ятнымъ, понеже письмо св. учитъ насъ, що Господь Богъ часто самъ наказовалъ пôстъ и изъ причины поста многи̂ добродѣйства людемъ дѣлалъ. „Обратитися къ мнѣ въ постѣ, и въ плачи и въ риданіи“ (Іоиль, 2. 12) мовитъ Господь до народа черезъ пророка Іоильа. Побожный Товітъ напоминалъ, щобы лучити молитву и милостиню съ постомъ. „Благо молитва съ постомъ и милостинею и правдою, нежели сокровеществовати злато“ (Тов. 12. 8). Постомъ и покутою отвернули Нинивитяне грозячу имъ погибель, постомъ и молитвою умолили мешканцѣ Ветуліи у Господа, що ихъ выбавилъ отъ облоги Голоферна. Найбôльшимъ же доказомъ, що постъ угоднымъ есть Господеви, маемо въ тôмъ, що Самъ Спаситель нашъ Іисусъ Христосъ постилъ черезъ сорокъ днѣвъ и ночей, нѣмъ свой урядъ учительскій розпочалъ и своимъ Апостоламъ и Ученикамъ заповѣлъ, що постити будутъ по Его отшествію до Отця небесного, то есть, по Его Вознесенію.

И видимо зъ дѣяній Апостольскихъ и зъ исторіи Церкви св. що постили Апостолы, постили Ученики и наказовали пôсть вѣрнымъ; постили побожни̂ мужи и Святіи Господни̂ и то часто и съ великою строгостію. Знали бо добре, що пôсть не тôлько есть Богу приятнымъ и отъ Него постановленымъ, але есть намъ потребнымъ и дуже пожиточнымъ; есть бо найлѣпшимъ средствомъ, щобы Господеви задосыть учинити за грѣхи наши̂, щобы побороти въ собѣ зліи склонности и похоти, щобы взрастати въ добродѣтели.

Длятого памятати належитъ и старатися, щобы при воздержанюся отъ стравъ заказаныхъ и въ загалѣ при повстрыманюся въ ѣдженю, побѣждати въ собѣ зли̂ склонности, удалятися отъ способности до злого, стеречися грѣховъ а взрастати въ добродѣтели. Безъ посту бо духовного жаднои користи не принесе намъ пôстъ тѣлесный, якъ мовитъ св. Левъ: „Безъ корысти уймаемъ кормъ тѣлу, если серце твое въ тôмъ часѣ не удалится отъ грѣха.“ А Церковъ св. взывае насъ: „постимся постомъ приятнымъ, благоугоднымъ Господеви. Истинный постъ есть злыхъ отчужденіе, воздержаніе языка, ярости отложеніе, похотей отлученіе, оглаголанія, лжи и клятвопреступленія: сихъ оскудѣніе, постъ истинный есть и благоприятный“ (стих. на стіхов. а. понед. пос.)

Всѣ отже силы тѣла и души нашои треба въ томъ часѣ поборювати, всѣ поддавати подъ законъ божый и Его святу волю.

Най поститъ око, которе такъ часто было дверми грѣха и най удаляеся отъ возрѣній нескромныхъ. Най поститъ ухо, которе такъ часто слухало неприличныхъ розмовъ або пѣсней, обмовъ або пôдхлѣбствъ, неправды або намовы до злого. Най поститъ языкъ и повстримуеся отъ неправды, проклинаня, прозиваня и гôршеня другихъ. Най постятъ руки, котори̂ вытягалися на крывду людску, забирали чуже добро, пôдносилися въ злости на ближнего, скверными дотыканями грѣшили. Най постятъ ноги, котори̂ такъ скори̂ были удаватися въ зли̂ товарыства, въ мѣстця, где впадалесь въ грѣхъ, до шинку чи на инне мѣстце погибели душевнои.

Побѣджай твою память, котора тобѣ грѣшни̂ образы представляла и до новыхъ грѣховъ тебе розпаляла, а учи ею памятати на Бога и на рѣчи остаточни̂. Побѣджай твое серце, въ которомъ такъ много похотей грѣшныхъ повставало, отвертай тоеже отъ сотворѣня, а звертай до Сотворителя и до правдиво-христіяньскои любви ближняго Бога рады. Побѣджай твой розумъ, который тôлько надъ рѣчами дочасными промышляе а просвѣщай его свѣтломъ правдывымъ, свѣтломъ

вѣры св. и пôддавай его неошибочной повазѣ церкви св. Побѣджай твою волю такъ склонну до злого и поддай туюже цѣлковито волѣ Отца небесного, щобысь не тôлько устами говорилъ: „да будетъ воля Твоя“ але и дѣлами и цѣлымъ житьемъ твоимъ слова тіи стверджалъ.

А такъ поступаючи, станемся правдиво послѣдователями Христовими, якъ мовитъ Апостолъ: „Иже Христовы суть, плоть распяша съ страстьми и похотьми.“.

И не тяжкимъ намъ буде той тягаръ поста, противно, съ приятностію поддамо тѣла нашіи и души нашіи умерщвленію, если въ томъ спасительномъ часѣ, якъ то есть волею Церкви св. розмышляти будемъ о святыхъ, спасительныхъ страстехъ Христовыхъ.

Котрогожь бо грѣшника серце непорушится, коли побачитъ свого Спасителя въ городѣ Геѳсеманьскомъ, где Онъ, который кождои хвилѣ легеоны Ангелôвъ на свою оборону мôгъ мати, кровавый пôтъ за грѣшниковъ проливае посередъ найбôльшои скорбы съ словами: „Прискорбна есть душа моя до смерти.“ (Мар. 14. 34). Кто не схоче увôльнитися хотяйбы найбôльшимъ умерщвленіемъ отъ путь грѣха, коли погляне, якъ товпа ворогôвъ вяже узами руки Іисуса, на которого слово: „Азъ есьмъ“ тая товпа передъ хвилею повалилася на землю?

Кто не покине злый налогъ осуджати ближнего свого, коли пригадае собѣ на судъ несправедливый выданый неповинно на Іисусѣ.

Кто не откине отъ себе съ омерзѣніемъ своихъ похотей плотскихъ, коли згадае собѣ на обнаженье Іисуса и Его бичованье, муки, котріи Спаситель власне за грѣхи тѣлесніи людей перетерпѣлъ?

Кто не укорится передъ Нимъ яко Царемъ Славы, не пôддасть Ему и розуму и волѣ своей, коли згадае на тую ганьбу и муку яку Спаситель черезъ вѣнчанье терновымъ вѣнцемъ перетерпѣлъ?

Кто на конецъ не схоче зближитися до Него, коли пригадае собѣ на распятіе Іисуса, на тіи рамена святіи на крестѣ вытягненіи, которыми цѣлый свѣтъ обняти хотѣлъ?

А въ тôмъ роцѣ, сподѣемся, тымъ охотнѣйше вѣрніи будутъ слухати голосу Церкви св. тымъ ревнѣйше будутъ розмышляти о спасителныхъ страстехъ Христовыхъ, тымъ побожнѣйше будутъ брати участь въ прекрасныхъ Богослуженіяхъ великого поста, що тяжки удары спали на нашъ край, а вѣдомо, що въ нещастю люде бôльше горнутся до Бога.

Тяжки то были удары, которыми Господу Богу подобалося насъ досвѣдчати. На весну въ многихъ сторонахъ вылевы рѣкъ наробили много шкоды и нанесли великіи страты многимъ околицямъ. Въ лѣтѣ велика посуха въ цѣломъ краю спровадила неуроджай, бракъ хлѣба для людей, бракъ паши для худобы. Въ зимѣ же слабôсть розширилася всюды, многихъ повалила на ложе болѣзни, многихъ предвчасно забрала зъ того свѣта и покрыла смуткомъ позосталіи родины.

И если запытаемся, що за причины тому, то мусимо отповѣсти, що належитъ причинъ тому межи иншими шукати въ захованю ся Христіянъ.

Бо хотяй нещастя такй походять найблысше зъ причинъ природныхъ, але остаточно признати мусимо, що Богъ такъ допустилъ, Богъ, который всѣмъ управляе, безъ которого святои волѣ ничь ся не дѣе, ани воробецъ зъ даху, ани волосъ зъ головы нашои не спаде. „Увѣждь и виждъ, яко зло и горко ти естъ, еже оставити мя, глаголетъ Господь Богъ твой“ (Іер. 2. 19) читаемъ въ письмѣ св

Зле намъ отже и горко, бо опустилисьмо Бога въ великой части, и нема правдивого страха Божого межи нами; нещастя посылае Богъ, бо люде отвернулися отъ него, а отдали ся свѣту, отвернулися отъ закона его, а отдалися похотемъ тѣлеснымъ.

Щожь намъ отже дѣлати? Ото навернутися до Бога черезь щире покаяніе, задосыть учинити за здѣлани грѣхи постомъ, молитвою и умерщвленіемъ и всегда вѣрными и добрыми сынами и дѣтьми Его оказатися. Того вымагае отъ насъ Богъ, якъ читаемъ въ письмѣ св. „Вся дни, чадо, Господа Бога нашего помни и да нехощеши согрѣшати и преступати заповѣди его“ (Тов. 4. 5.) Ото теперь власне той часъ отповѣдный, часъ великого посту, щобы навернутися и назадъ соединитися съ Богомъ и належито приготовитися до радостного празднованя свѣтлого Воскресеня Христового. Користайтежь зъ того часу, до котрого относятся слова св. Апостола Павла: „се нынѣ время благопріятно, се нынѣ день спасенія.“ (II кор. 6. г.)

Особенно же надѣемся, що цѣле Прч. Духовеньство точнымъ отправляньемъ всѣхъ богослуженій, подвоеною ревностію въ голошеню слова божого, въ катихизованю и слуханю св. сповѣди пасхальнои многи души наверне на дорогу правды.

Изъ взгляду однакже на неурожай и пануючи слабости удѣляемъ на постъ сей облегченя отъ строгости его пôдъ слѣдуючими условіями.

Разрѣшаемъ на набѣлъ въ дни 2. 3. 4. 5 и 6 седмицы съ изятіемъ середъ и пятниць всѣхъ вѣрныхъ Нашои Епархіи съ одолженьемъ въ дни розрѣшенй отмовити 5 Отче нашъ, 5 Богородице Дѣво и 1 разъ Вѣрую.

Святѣйшій Отецъ Папа Левъ XIII. удѣлилъ Намъ посредствомъ Святои Римскои Загальнои Инквизиціи Письмомъ Его Еминенціи Кардинала Р. Монако зъ дня 30. Сѣчня 1890 р. власть, зъ причины теперь пануючои слабости на часъ, якъ долго таяже слабôсть тревати буде, розрѣшати вѣрныхъ и въ дальшой мѣрѣ отъ посту, а даже цѣлкомъ отъ тогоже звôльняти. Удѣляемъ прото Прч. Духовеньству душпастырскому власть такъ въ часѣ того великого поста, яко и пôзнѣйше, якъ долго бы слабость тая межи населеніемъ появлялася, разрѣшати вѣрныхъ отъ поста, если ведля ихъ совѣстного пересвѣдченя обстоятельства и взглядъ на загальный станъ здоровя того вымагати будуть. Желае однакже Святѣйшій Отецъ, щобы вѣрнй, коли зъ тои Апостольскои ласки користати будутъ, дѣлами заслужительными Господа Бога умолити и переблагати старалися. Будутъ отже обовязани вспомагати бѣдныхъ милостинею, посѣщати Церковъ не только для выслуханя св. Службы Божои, але и въ часѣ инныхъ богослуженій, и для молитвы, и часто принимати св. Тайны.

Удѣляемъ такожъ всѣмъ сповѣдникамъ властъ на часъ св. великого поста розрѣшати всѣхъ истинно каючихся и обѣцюючихъ поправу отъ грѣховъ нашой Архерейской власти задержаныхъ кромѣ: confitentes coram Presbiteris cum S. Romana Ecclesia non unitis, tum absolventes complices peccati contra sextum praeceptum patrati.

От Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 10. Лютого 1890.

Ч. 6.

Ч. 102/сопр.
Справы супружескія.

Дойшло до вѣдомости здѣшного Еп. Ординаріята, що Преп. Душпастырѣ въ прошеніяхъ о розрѣшеніе отъ перепонъ супруж. о заходячомъ розличіи обряда же-ниховъ не упоминаютъ а ограничаючи ся на загальномъ выраженіи „смиренно пôд писаніи“, которыхъ въ додатку нѣгде пôдписаныхъ нема, наражаютъ Еп. Ординаріятъ на непотрѣбніи непріятности, себе же на недружніи, парохіянъ своихъ соблазняючіи споры съ клиромъ другого обряда.

Въ интересѣ протоє такъ потрѣбного взаимного согласія межи душпастырями обоєго обряда взываємъ Преп. Священьство въ мовѣ будучому требованію кождовременно удоволяти.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 5. Лютого 1890.

Ч. 7.

Ч. 578.
Устава о вынадгородѣ за удѣлянье науки религіи въ публичныхъ школахъ народныхъ.

Вѣстникъ законôвъ и роспоряджень краєвыхъ зъ дня 30. Студня 1889 Ч. XX. 71. обвѣщає слѣдуюче:

УСТАВА

зъ дня 1. Грудня 1889. для Королества Галичины и Володимиріи вразъ съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, котрою по силѣ уставы зъ дня 17. Червня 1888 ч. 99. Дн. з. д. выдає ся постановленя о вынадгородѣ за удѣлюванье науки религіи въ публичныхъ школахъ народныхъ.

Згôдно съ ухвалою Сойму Моєго Королества Галичины и Володимиріи вразъ съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, постановляю, що слѣдує:

§. 1.

Въ народныхъ публичныхъ школахъ посполитыхъ о 4 або бôльше клясахъ а такожь въ школахъ выдѣловыхъ, будутъ установленѝ окремѝ учителѣ религіи съ постоїною платою, наколи число годинъ науки религіи въ всѣхъ клясахъ, въ котрыхъ маютъ єи удѣлювати, выноситъ разомъ що найменше 18 годинъ тыжднево, а число ученикôвъ ихъ исповѣданя и обряду єсть бôльше, якъ 80.

Такій учитель обовязаный єсть ажь до 24 годинъ тыждневои науки безъ додатковои вынадгороды, до 30 же годинъ за додатковою вынадгородою отъ кождои годины по-надъ число 24.

Ексгорту числитъ ся за двѣ годины.

Учитель религіи буде именованый для однои школы, а то для школы народнои найвысшои категоріи, въ мѣсци истнуючои; можна однакожь на него наложити обовязокъ удѣлюваня науки религіи такожь въ иншихъ школахъ публичныхъ тои самои мѣсцевости ажь до означеного въ уступѣ первомъ и другомъ числа годинъ.

§ 2.

Где сутъ повысшѝ условія, тамъ посаду окремого утителя религіи установитъ краєва власть шкôльна, по вырозумѣню мнѣнія власти шкôльнои окружнои и зверхнои власти исповѣднои, а взгядомъ учителѣвъ религіи жидôвскои дотычнои

зверхности исповѣднои, означуючи при тôмъ, въ котрыхъ школахъ и съ якимъ числомъ годинъ такій учитель має удѣлювати науки религіи.

§ 3.

Окремыми учителями религіи по мысли § 1. можутъ бути лише такі особы, котрыхъ ихъ зверхна власть исповѣдна узнасть способными до того. Въ особенности же могутъ бути установлені:

а) для науки религіи католицкои лише канонично ординовані свѣтски священники або монахи;

б) для науки религіи евангелицкои духовні постановлені пôсля обовязуючихъ для того исповѣданя приписовъ, або особы, заосмотрені въ свѣдоцтво квалификаційне на учителѣвъ школъ народныхъ, а посѣдаючіи квалификацію, приписану до удѣлюваня науки религіи;

в) для науки религіи жидôвскои лишь тіи особы, що скôнчили школу рабинôвъ и зложили испытъ на рабина съ добрымъ поступомъ, або тіи, що маютъ квалификацію на учителѣвъ школъ народныхъ, а посѣдаютъ квалификацію, приписану до удѣлюваня науки религіи.

Посады окремого учителя не можна занимати рôвночасно зъ душпастырскою посадою.

§ 4.

Учитель религіи, стало установленый, пôдлягає такъ що до поборôвъ, якъ и що до иншихъ службовыхъ вôдносинъ всѣмъ приписамъ, односячимъ ся до учителѣвъ тои школы, для котрои учитель религіи есть именованый, не нарушаючи правъ, якіи прислугуютъ зверхной власти исповѣдной.

§ 5.

О скôлько наука религіи въ высшихъ клясахъ публичныхъ народныхъ школъ посполитыхъ, почавши отъ четвертои клясы, а такожъ въ школахъ выдѣловыхъ, не есть запевнена по мысли § 1. черезъ установленье окремого учителя религіи, то тую науку поручитъ окружна власть школьна на внесокъ властивои власти церковнои, взглядно настоятельства жидôвскои громады исповѣднои особамъ котріи одповѣдаютъ условіямъ § 3., лише зъ тою рôжницею, що побôчь удѣлюваня тои науки они могутъ занимати душпастырскіи посады.

§ 6.

За кожду годину въ тыждни науки, удѣлюванои въ высшихъ клясахъ публичныхъ посполитыхъ школъ народныхъ, почавши отъ четвертои, а такожъ въ школахъ выдѣловыхъ, належитъ ся учителямъ, поименованымъ въ § 5., вынадгорода 20 зл. рôчно, если власть школьна ствердитъ, що они дѣйстно удѣлювали науку, а властива власть церковна, взглядно настоятельство жидôвскои громады исповѣднои посвѣдчитъ, що учителѣ удѣлювали науку съ добрымъ поступомъ. Однакожъ тая вынадгорода надежитъ ся лишь тымъ учителямъ, котріи зъ тытулу обовязку душпастырского науку религіи подавали безплатно въ трехъ нисшихъ клясахъ.

Выплата ремунерацій наступитъ зъ концемъ кождого пôвроку школьного.

§ 7.

Сталіи поборы и ремунераціи признанй посля повысшихъ приписовъ, маютъ ся покрывати зъ фондовъ, зъ котрыхъ покрываютъ ся службовіи поборы учителѣв свѣтскихъ, наколи нема окремыхъ фондовъ, фондацій або зъобовязань осôбъ приватныхъ або корпорацій.

§ 8.

Вынадгорода коштôвъ подорожи, яка має бути признана за удѣлюванье науки религіи поза мѣстцемъ замешканя учителя религіи, має покрыватись сторонами, поименоваными въ арт. 24 уст. зъ 2. Лютого 1885 р. Дн. з. кр. Ч. 29 въ одношеню, яке тамъ вказано, если тіи стороны не доставляютъ одповѣдныхъ пôдводъ. О потребѣ тыхъ престацій и высотѣ тыхъ вынадгородъ, рѣшає окружна Рада школьна.

§ 9.

Съ хвилею введеня сеи уставы въ житье, устаютъ зъобовязаня публичныхъ факторôвъ до покрыванія постойныхъ поборовъ, ремунерацій и вынадгородъ, обнятыхъ симъ закономъ о скôлько тіи зъобовязаня опираютъ ся на дотеперѣшныхъ приписахъ.

§ 10.

Окреміи учителѣ религіи именованіи передъ входомъ въ житье сеи уставы не могутъ въ наслѣдокъ сеи уставы дôзнати обниженя своихъ дотеперѣшныхъ поборовъ, ани набутого права до емеритуры; мѣра же обовязку тыхъ учителѣвъ, до удѣлюваня науки религіи може быти змѣнена по мысли § 1.

§ 11.

Если науку телигіи удѣлює по мысли § 5. уставы зъ дня 14. Мая 1869 Дн. з. д. ч. 62, свѣтскій учитель понадъ обовязковыхъ 30 годинъ тыжднево, належитъ ся єму вынадгорода, означена въ арт. 17. краєвои уставы зъ дня 1. Сѣчня 1889 ч. 16 Дн. з. кр., — за удѣлюванье же науки религіи въ обрубѣ тыхъ 40 обовязковыхъ годинъ належитъ му ся половина тои вынадгороды.

§ 12.

Сія устава входитъ въ житье съ початкомъ сонѣчного року, слѣдуючого по єи оголошеню.

Выконанье єи поручаю Моєму Министрови вѣроисповѣдань и просвѣты.

Геделье, 1. Грудня 1889. ФРАНЦЪ ЮСИФЪ в. р. Гаучъ, в. р.

Повысшій законъ подає ся до вѣдомисти Прч. епархіяльного Священьства.

От ъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 7. Лютого 1890.

Ч. 8. Ч. 579.

Речинецъ испыта квалификаційного

Посля закона зъ дня 1. Студня 1889. (В. З. Кр. Ч. 71) треба буде въ короткомъ часѣ катихитовъ съ сталою платою для публичныхъ школъ народныхъ.

на посаду катихитôвъ при выдѣловыхъ и бôльше клясовыхъ публичныхъ школахъ народныхъ.

Щобы тіи посады въ своимъ часѣ належито обсадити, розписує ся для кандыдатовъ намѣряючихъ о тіи посады убѣгати ся речинецъ испыта квалификаційного на день 7 и 8 Мая 1890, въ которомъ то времени кандидаты подавши въ передъ до Еп. Консисторіи дотычне прошеніе, должни въ канцеляріи Еп. Консисторіи явити ся и испыту зъ предметовъ въ обемъ ихъ званія входячихъ поддати ся.

От ъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 7. Лютого 1890.

Іоаннъ
Епископъ.

Хроника.

Ч. 193. Пр. Борковскій Яковъ новопоставленый пресвитеръ получилъ сотрудничество въ Старомъ мѣстѣ, дек. Старосамборского.

Въ пропозицію принятыи:

Ч. 589. На парохію Лопушанка Хомина дек. Старосамборского Александеръ Яворскій.
„ 590. На парохію Лѣщовате дек. Лѣского Алексей Очабрукъ.
„ 591. На парохію Лôвча дек. Любачôвского Михаилъ Калимонъ.

Переведеніи богослужебніи учрежденія:

Ч. 526. Параскевіи Нагачевской при церкви въ Пôддубцяхъ дек. Угновского съ капиталомъ 50 зл.
„ 527. Іоахима Логина при церкви въ Гуссаковѣ дек. Мостиского съ капит. 50 зл.
„ 547. Марты Матвѣейко при церкви въ Пôддубцяхъ дек. Угновского съ капиталомъ 50 зл.

Справы вдовичого Института.

Вдовичо-сиротиньскій Институтъ Еп. Перем. получилъ датки, которіи Упр. Комисія подъ Ч. 99 изъ 1890 г. симъ квитує.

а) Жертвы уплатили при институціи:

1. Ч. 404 изъ 1889. Свящ. Мих. Грушкевичь на Боянецъ 12 зл. 60 кр.
2. „ 495 „ „ „ Ник. Лещишакъ „ Устрики гор. 20 „ — „

3.	Ч. 496	изъ 1889	Свящ.	Іос. Турянскій	на	Манастырецъ	10 зл.	— кр.
4.	„ 498	„	„	Іос. Негребецкій	„	Порѣче грун.	20 „	— „
5.	„ 501	„	„	Іоаннъ Козакъ	„	Синявку	6 „	30 „
6.	„ 505	„	„	Василій Боровецъ	„	Синявку	6 „	— „
7.	„ 528	„	„	Ник. Коляджинъ	„	Пяновичи	20 „	— „
8.	„ 536	„	„	Кар. Федоровичь	„	Войславичи	20 „	— „

б) До коренного фонда уплатили:

9. ЧЧ. 500, 524 и 556 изъ 1889. Свящ. Тим. Дорошь (5+5+5) всего 15 зл.
10. Ч. 525 изъ 1889. Свящ. Іоаннъ Костекъ 60 зл.
11. „ 526 „ „ „ Ник. Нестеровичь 30 „
12. „ 555 „ „ „ Влад. Полошиновичь 60 „
13. „ 558 „ „ „ Іоаннъ Лазоръ 100 „

в) Рочніи датки уплатили:

14. Ч. 497 изъ 1889. 1. Свящ. Влад. Лысякъ за г. 1884 7 зл.
„ „ „ 6% пров. 1 „ 68 кр.
2. „ Кириллъ Пасѣчинскій 14 „ — „ за гг. 1879 и 1882
„ „ „ 6% 6 „ 72 „
разомъ 29 зл. 40 кр.

15. Ч. 499 Посредствомъ Дек. Ярославского:

1. Свя. Ант. Матюкъ за 1889 12 зл.—кр.
2. „ Теод. Лихицкій „ 7 „ — „
3. „ Ром. Пасѣчинскій „ 7 „ — „
„ „ за 1864 1 „ 41 „
„ „ „ 1865 2 „ — „
„ „ „ 1866 2 „ — „
„ „ „ 1867 12 „ — „
4. „ Пет. Годованскій 1889 за 7 „ — „
5. „ Ил. Куцѣль „ 7 „ — „
6. Св. Мих. Мрозовскій за 1889 7 зл.—кр.
7. „ Ф. Подолинскій „ 7 „ — „
8. „ Кип. Добрянскій „ 7 „ — „
9. „ Дим. Ухнятъ „ 7 „ — „
10. „ Іос. Рейнаровичь „ 7 „ — „
11. „ Іо. Нейдохъ 1888|1889 14 „ — „
12. „ Іо. Хотынецкій за 1889 7 „ — „
Всего 113 зл. 41 кр.

16. Ч. 502 изъ 1889 Черезъ Дек. Высочанскій за г. 1889:

1. Свящ. Викторъ Кордасевичь 7 зл.
2. „ Счастный Салямонъ 7 „
3. „ Владиміръ Ясеницкій 7 „
4. „ Корнилій Лодынскій 7 „
5. „ Максимъ Хомышинъ 7 „
6. Свящ. Антоній Венгриновичь 7 зл.
7. „ Атанасій Полянскій 12 „
8. „ Станиславъ Бачинскій 12 „
9. Прч. Михаилъ Прухницкій 7 „
Всего 73 зл.

17. Ч. 504 Новопоставленыи Пресвитеры за г. 1889:

1. Свящ. Ѳеофиль Мусѣй 3 зл. 50 кр.
2. „ Іоан. Комарницкій 2 „ 3 „
3. „ Мих. Петровскій 2 „ 15 „
Всего 7 зл. 68 кр.

18. Ч. 511 Черезъ Дек. Короснянскій за г. 1889:

1.	Свящ.	Алексан. Прислопскій	7 зл.	5.	Свящ.	Фил. Кисилевскій	7 зл. — кр.
2.	„	Евстахій Пелехъ	7 „			6% провол.	3 „ 60 „
3.	„	Левъ Мѣйскій	12 „	6.	„	Ѳеодоръ Мерена	7 „ — „
4.	„	Андрей Прухницкій	7 „			Всего	50 зл. 60 кр.

19. Ч. 523 Черезъ Дек. Ярославскій за г. 1889:

1.	Свящ.	Игн. Вахнянинъ	7 зл.	6.	Свящ	Василій Романовскій	7 зл.
2.	„	Михаилъ Бѣлецкій	12 „	7.	„	Сильв. Черлюнчакевичь	12 „
3.	„	Іоаннъ Карановичь	7 „			а за 1888	5 „
4.	„	Антоній Барновичь	7 „			Всего	69 зл.
5.	„	Андрей Правецкій	12 „				

20. Ч. 527 Черезъ Дек. Старосамборскій:

1.	Св. Лука Боднаръ за 1889	7 зл. — кр.	8.	Св. Влад. Ильницкій за	1889	7 зл. — кр.
2.	„ Кон. Грицикевичь „	7 „ — „		тойже	1872	3 „ — „
3.	„ Іосифъ Ленчикъ „	7 „ — „			1879	7 „ — „
4.	„ Іоаннъ Стояловскій „	7 „ — „			1880	3 „ — „
5.	„ Іоаннъ Ильницкій „	7 „ — „	9.	„ Едв. Кушнѣръ за	1889	7 „ — „
6.	„ Сев. Ясеницкій за 1878	4 „ 80 кр.		тойже	1872	4 „ — „
7.	„ Левъ Щавинскій за 1888 и 1889	14 „ — „			1880	4 „ — „
					1881	5 „ — „
				Всего		93 зл. 80 кр.

21. Ч. 529 Черезъ Дек. Сяноцкій за г. 1889:

1.	Впрп.	Василій Чемарникъ	12 зл.	8.	Свящ.	Алек. Зубрицкій	7 зл.
2.	Свящ.	Димитрій Венгриновичь	7 „	9.	„	Петръ Дуркотъ	7 „
3.	„	Владимиръ Бачинскій	7 „	10.	„	Викторъ Салямонъ	12 „
4.	„	Іоаннъ Крыницкій	7 „	11.	„	Левъ Сембратовичь	7 „
5.	„	Іоаннъ Гамерскій	7 „	12.	„	Владимиръ Поляньскій	7 „
6.	„	Николай Ивановскій	7 „			Всего	94 зл.
7.	„	Ант. Лавровскій	7 „				

22. Ч. 531 Черезъ Дек. Добром. Свящ. Корнилій Винницкій за 1886 1 зл. 81 кр

23. Ч. 532 Свящ. Решетыловичь Викторъ за гг. 1883 и 1884 14 зл.
6% пров. 5 „
Всего 19 зл.

24. Ч. 533 Свящ. Андрей Прухницкій:

а) до коренного фонда . . .	10 зл.
б) за г. 1886 и 1887 по 5 зл. .	10 „
за г. 1888	12 „
в) 6% пров.	— „ 90 кр.
Всего	32 зл. 90 кр.

25. Ч. 534 Свящ. Стефанъ Петрыкъ за г. 1887 . . . 7 зл.
„ „ 1888 . . . 3 „
Всего 10 зл.

26. Ч. 537 Свящ. Іосифъ Губицкій за г. 1889 12 зл.

27. Ч. 538 Черезъ Дек. Ярославскій:

1. Свящ. Михаилъ Кишакевичь за г. 1889 12 зл.
2. „ Емиль Грыневецкій „ „ „ 8 „ 70 кр.

Всего 20 зл. 70 кр.

28. Ч. 543 Черезъ Дек. Бирчанскій за г. 1889:

1. Свящ. Іосифъ Созанскій 12 зл.
2. „ Илія Олексинъ 7 „
3. „ Іоаннъ Жарскій 7 „

Всего 26 зл.

29. Ч. 553 Свящ. Гмитрыкъ Иляріонъ катихитъ въ Самборѣ 7 зл. за г. 1889.

30. Ч. 554. Свящ. Константинъ Павловскій за г. 1889 7 зл.

31. Ч. 557 Свящ. Ник. Колтунюкъ за г. 1887 7 зл. 6% 42 кр.

32. Ч. 559 Черезъ Дек. Перемыскій:

1. Свящ. Емиліянъ Паславскій за г. 1888 . 12 зл.
2. „ Ѳеофиль Дмоховскій за 1887 и 1888 14 „
3. „ Анатолій Сѣнкевичь за 1885 . . 8 „ 26 кр.

Всего 34 зл. 26 кр.

33. Ч. 560 Свящ. Климентій Хотынецкій за г. 1884 6 зл. 10 кр.

От Упр. Комисіи вдов. сир. Института.

М. Копко
Касіеръ.

О. Полянскій
Секретаръ.

М. Подолиньскій
Предсѣдатель.

Случаи душпастырскіи.

1. Въ мѣстцевости Н. маючой величаву на далеку окрестность, по правиламъ нашого св. обряда устроену церковъ съ чудесною иконою Пресв. Богородицы, до котрой отъ непамятныхъ часôвъ привязаный совершенный отпустъ за живыхъ якъ и усопшихъ, случилъ ся недавно тому такій выпадокъ: Народъ нашъ звѣстный зъ одушевленного а жертволюбного почитанія мѣстцъ отпустовыхъ, до котрыхъ спѣваючи по дорозѣ набожніи пѣсни, спѣшитъ неутомимо по кôлька миль, а если отпустъ такій припадає въ погодный а теплый часъ, то пригадуєся съ пріятностію чудесна ловля рыбъ на озерѣ генезаретскомъ. Понеже сего року зъ причины надмѣрного тепла и посухи праця въ поли завчасу скôнчила ся, собрало ся въ мѣстцевости Н. въ день Успенія Преч. Дѣвы нечуване число народа, щобы по пригодахъ и журбахъ туземного житя отпочати въ спасаючои сѣни чудесной иконы та помолити ся Преч. Дѣвѣ, щобы хоронила отъ „глада и войны“ а якъ звычайно всѣ майже до сповѣды и причастія, до того послѣднего ажь подъ часъ великой

службы божой. Радость душпастыря въ виду численного собранія вѣрныхъ, перемѣнила ся не задолго въ великій клопôтъ, коли десятки вѣрныхъ ожидали еще причастія а частиць уже нѣ въ чаши нѣ въ дароносици не ставало. Лѣтургизати въ той цѣли въ пôздной порѣ не було уже кому а отпущеніе многихъ безъ причастія а тымъ самымъ и доступленія „отпуста“ моглобы потягнути за собою неприятніи послѣдствія для душпастыря. Въ семъ прикромъ случаю ратує его „Начальствуючій“ священникъ свѣтлый а для всесторонного образованя загально-почитаный. Съ властивою собѣ повагою и спокойствіемъ ума казалъ собѣ подати свѣжіи частицѣ зъ закристіи, а освятивши тіиже тайно, причащалъ дальше кôлько было потреба. По совершенномъ священнодѣйствію, прочіи єреи присутствуючіи сему событію, прійшовши до обыталища священника, пытають ся здивованіи начальствуючого на якой основѣ онъ тоє здѣлалъ утверджаючи, що такоє освященіе єстъ безъ сомнѣнія неважноє и незаконноє. Онъ же утверджає що знає добре, що и длячого здѣлалъ, бо якъ училъ ся въ догматицѣ, не тôлько освященіє але и причастіє до жертвы пероздѣльно належитъ, що дѣйствіе жертвенне въ св. літургіи ажь до остаточного причастія єрея продолжає ся а слѣдовательно до того часу освящати можна. Заходитъ вопросъ по чіей сторонѣ правда? Зъ уваги на можливость такихъ случаѣвъ, не отъ рѣчи буде поставити тутъ для точнѣйшого представленія рѣчи слѣдуючіи вопросы: 1) Чи важне было въ мовѣ будуче освященіе. 2) Чи може тôлько непозволене. 3) до якой части литургіи можна законно позволено освящати и якіи касательно того обовязуютъ приписы. 4) що властиво въ такихъ случаяхъ долженъ попередно предприняти душпастырь?

2. Сповѣдникъ завозваный до недужного, довѣдує ся при сповѣди, що кающій ся сдѣлалъ грѣхъ въ слѣдствіе которого попалъ въ клятву Папѣ задержану; по той причинѣ не хоче удѣлити єму разрѣшенія доки не приобѣцяє подъ присягою, що по выздоровленю удасть ся до настоятеля маючого власть розрѣшати отъ клятвы; но кающій ся не хоче складати присяги, що видячи сповѣдникъ отходитъ лишаючи єго безъ розрѣшенія.

Вопрошає ся: чи согрѣшилъ тяжко сповѣдникъ?

3. Тиціи принесъ замужной Бертѣ, съ которою держалъ нечестніи отношенія, трутины съ тымъ намѣреньемъ и пересвѣдченьемъ, що она употребитъ той трутины до изтребленя мышей о которыхъ зналъ, що єи великіи шкоды наносятъ. Но будучи Берта певного дня тяжко побитою отъ свого мужа, вмѣшала въ страву той трутины въ слѣдствіе чого мужъ єй померъ; теперъ хотѣла бы она заключити сопружество съ Тиціемъ.

Вопрошає ся: чи свободно пароху такій бракъ благословити?

4. Приходитъ на свѣтъ дѣтина при тяжкомъ рождествѣ такъ, що сомнѣває ся акушерка, чи дѣтина жива — удѣляє єй крещеніе подъ условіемъ: „если жіє“ а употребивши къ тому приписаной матеріи, формы и интенціи, креститъ зливаючи воду на появившу ся ногу. По вытягненю дѣтины изъ живота матери спостерѣгає акушерка, що дѣтина не жіє. Даютъ знати о собившомъ ся пароху и просятъ о похоронъ.

Вопрошає ся: чи має священникъ поховати таку дѣтину на кладбищи въ святомъ мѣстци?

Кароль Волошиньскій,
пров. канцлеръ.

Тупомъ С. Ф. Піонткевича въ Перемышли.